

Farnost sv. Tomáše, Praha 1. Listopad 2025, r. XXIX. č. 321

„Kdo říká, že miluje Boha, a nemá soucit s potřebnými, lže“ (sv. Augustin)

2. listopadu – den vzpomínky na všechny věrné zemřelé

V den vzpomínky na všechny věrné zemřelé křesťané se schází ve zvláštní tichosti a pokoře, aby se modlili za ty, kteří nás předešli na cestě do věčnosti – za rodiče, prarodiče, sourozence, přátele, sousedy, i za ty, na které už nikdo nepamatuje. Je to den tiché vzpomínky, den, kde by se mělo srdce křesťana naplňovat ne zármutkem, ale spíše nadějí. Tato vzpomínka je přeci připomínkou, že láska opřená o křesťanskou víru je silnější než smrt a že život křesťana nekončí hrobem, ale přechází do nového světla,

do života, který nikdy nekončí. Ježíš nás v tom jasně ujišťuje: „Ať se vaše srdce nechvěje! Věřte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho příbytků. Kdyby nebylo, řekl bych vám, že odcházím vám připravit místo? A když odejdu a připravím vám místo, zase přijdu a vezmu si vás k sobě, abyste i vy byli tam, kde jsem já.“ (Jan 14,1-3)

Smrt je skutečnost, které se nikdo z nás nevyhne. Je tichým hostem každého domu, připomínkou, že náš čas zde není nekonečný. A přestože ji známe od narození, nikdy se s ní zcela neumíme smířit. Proč? Protože hluboko v srdci cítíme, že jsme stvořeni pro víc — pro život, který nekončí.

V očích křesťanské víry smrt není uzavřením, ale dveřmi. Není zánikem, ale proměnou. Tak jako se semeno musí rozpadnout, aby mohlo vyrůst v novou rostlinu, tak i člověk prochází smrtí, aby vstoupil do nového života. V křesťanském pohledu smrt je návratem domů – návratem k Bohu, který nás stvořil, miluje a volá jménem už dávno před naším narozením.

Každý člověk nese v sobě stopu Boží dobroty. A Bůh není Bohem mrtvých, ale živých. Jak říká Ježíš: „Neboť všichni žijí pro něj.“ (Lk 20,38)

Mnoho lidí se smrti bojí. Bojí se, že ztratí všechno, co znají, že přijde konec. Ale Písmo svaté nám říká něco jiného. V evangeliu podle Jana čteme slova Ježíše Krista: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít.“ (Jan 11,25) Tato slova mění vše. Smrt už není konec, ale přechod. Není to propast, ale dveře. Ježíš svou vlastní smrtí a vzkříšením otevřel cestu, kterou můžeme projít i my. A proto, když mluvíme o smrti, nemluvíme o beznaději, ale o **naději**.

Smrt nás učí také i víře. Protože ve chvíli, kdy už nemůžeme nic ovládnout, kdy všechno ztrácíme, můžeme se **celí odevzdat Bohu**. A tam, kde končí lidská moc, začíná Boží milost. Tam, kde končí náš čas, začíná Boží věčnost.

Věčný život není jen budoucnost – není to jen něco, co přijde „až jednou“. Věčný život začíná už tady, v srdci člověka, který **žije s Bohem**. Kdo miluje, kdo odpouští, kdo důvěřuje, ten už v sobě nese semínko věčnosti.

Když víme, že smrt není konec, můžeme žít odvážněji. Můžeme milovat, odpouštět, riskovat dobro, protože víme, že naše skutky lásky mají věčný dosah.

Smrt nám připomíná, že všechno, co máme, je dar, a že všechno, co ztratíme, Bůh jednou vrátí v nové podobě. Proto můžeme říct spolu s apoštolem Pavlem: „Smrti, kde je tvé vítězství? Smrti, kde je tvůj osten?“ (1 Kor 15,55)

Smrt může umlčet tělo, ale **nemůže umlčet lásku**. A právě láska je mostem mezi tímto světem a Božím královstvím. Kdo miluje, ten nikdy nezanikne, protože „Bůh je láska“ (1 Jan 4,8) – a v Bohu je život věčný.

Smrt nás učí pokoře. Připomíná nám, že naše dny zde na zemi jsou omezené, že náš život je dar. Měli bychom si neustále uvědomovat, že jsme poutníci – že i my jednou projdeme touto branou. Ale nejdeme do neznáma. Jdeme vstříc Tomu, který nás stvořil z lásky a který nás očekává v nekonečné nádheře svých darů.

Vzpomínka na všechny věrné zemřelé není jen dnem vzpomínky na minulost, ale i výzvou pro přítomnost. Způsob, jakým milujeme dnes, jak odpouštíme, jak pomáháme, jak žijeme – to všechno má dosah až do věčnosti. Naši zemřelí už nemohou konat skutky lásky, ale my můžeme. A každá modlitba, každé dobré slovo, každé smíření – to všechno je dar, který můžeme nabídnout i za ně. Každý dech, každé ráno, každý vztah, každé odpuštění – to všechno má cenu právě proto, že není samozřejmostí. Smrt nás učí vážit si života.

Památka zemřelých nás volá k vděčnosti, k modlitbě, ale i k obrácení. Každý z nás jednou projde touto branou. Není to důvod k strachu, ale k moudrosti.

Kéž každý den žijeme tak, abychom jednou mohli odejít v pokoji, srdcem naplněným láskou a smířením.

A když se modlíme za zemřelé, děláme víc, než si možná uvědomujeme. Naše modlitby jsou pro ně paprskem světla, který proniká do tajemství Božího milosrdenství. Věřme, že jsme s nimi spojeni v jednom těle Kristově, které překonává hranice času i smrti.

K příležitosti této vzpomínky se můžeme *modlit* i takto: Pane, nauč nás počítat naše dny, abychom získali moudré srdce. Uč nás dívat se na smrt ne jako na konec, ale jako na přechod k Tobě, kde už není bolest ani smutek, jen světlo a pokoj Tvé přítomnosti.

P. Jan Biernat, OSA - Farář

Památka všech zemřelých, lidově nazývaná „Dušičky“

V období od 2. do 8. listopadu mohou každoročně věřící pro duše v očistci získat za splnění stanovených podmínek tzv. plnomocné odpustky – tedy prominutí časných trestů za odpuštěné hříchy a uzdravení jejich následků.

Podmínky pro získání plnomocných odpustků:

- 1. svátost smíření** (v rozmezí „několika dnů“)
- 2. svaté přijímání** (nejlépe v ten den)

3. modlitba na úmysl Svatého Otce

4. nemít zalíbení ani v lehkém hříchu

5. vykonání skutku předepsaného pro získání odpustku: 1. listopadu odpoledne a 2. listopadu po celý den: v kostele se pomodlit modlitbu Páně a Vyznání víry.

od 1. do 8. 11. – „dušičkový oktáv“: na hřbitově se pomodlit za zemřelé (třeba jen v duchu

Doporučení ke čtení v listopadu

Dilexi te - apoštolská exhortace o službě chudým Papež Lev XIV. zveřejnil první apoštolskou exhortaci svého pontifikátu. Dokument započatý papežem Františkem a dokončený jeho nástupcem odsuzuje agresivní ekonomiku, nespravedlnost, násilí na ženách, podvýživu, ale také nouzový stav ve vzdělávání. Vybízí ke vyvrácení struktur nespravedlnosti silou dobra.

Dilexi te, „Miloval jsem tě“, titul citující knihu Zjevení (3,9), vstoupí do dějin jako první apoštolská exhortace Lva XIV., ačkoli text dokumentu byl do značné míry připraven už jeho předchůdcem. Dokument ve 121 bodě shrnuje učení církve v oblasti, která od nejranějších dob křesťanství patří k základním projevům víry v Krista. Lev XIV. tímto dokumentem podepsaným 4. října, na svátek svatého Františka z Assisi, vstupuje do řady předchůdců, kteří systematizovali sociální učení církve: počínaje Rerum novarum Lva XIII. přes Mater et Magistra Jana XXIII.; Populorum progressio Pavla VI.; Centesimus Annus Jana Pavla II., Caritas in Veritate Benedikta XVI. po papeže Františka, který učinil z péče o chudé jeden z pilířů svého pontifikátu.

Právě papež František započal před svou smrtí práci na apoštolské exhortaci. Stejně jako v případě Lumen Fidei Benedikta XVI. z roku 2013, i tentokrát zdědil nástupce práci na dokončení díla. Jak prozrazuje titul, exhortace je koncipovaná jako pokračování encykliky Dilexit Nos, kterou František vydal v loňském roce a věnoval Srdci Ježíšovu. Jak čteme v exhortaci, chtěl tím zdůraznit, že „souvislost“ mezi láskou k Bohu a láskou k chudým je silná, neboť skrze ně „nám Bůh má stále co říci“.

Setkání Fraternity Velehrad 2025

Během víkendu 26.-28. 9. se setkali zástupci laických augustiniánských fraternit z Brna a Prahy na Velehradě ve formě duchovní obnovy.

Byli jsme ubytovaní v exercičním domě a duchovním centru Stojanov, hned naproti Velehradské bazilice.

Pracovní blok vedl otec Angelo z Brněnského opatství, který si pro nás připravil téma *Nemoci duše podle svatého Augustina*. Vycházel při tom z Augustinových Vyznání, a také z jeho Kázání. Pracovní bloky byly celkem tři: v sobotu dopoledne a odpoledne a v neděli dopoledne. Augustin hledá kvalitu duše, a i když zná antické filozofy, vychází při tomto hledání z Bible. Prvotní hřích je podle něj důsledek pýchy člověka, což je dle Augustina vůbec nejnebezpečnější nemoc duše. Lékem na pýchu je pak pokora, kde nám jako příklad může posloužit Ježíš Kristus. Pokora je prostředkem, kterým dosahujeme lásky, jež by pro nás měla být cílem této snahy („léčby“). Leč někdy ten lék může být nepříjemně hořký. Duše je v Augustinově pojetí nesmrtelná a dobrá, ale vinou hříchu může „zemřít“, opět jako důsledek pýchy. Svatý Augustin definuje hřích jako touhu být jako Bůh, ale bez Boha.

V jiném místě Augustin používá zajímavý výraz „nádor pýchy“. Popř. lze Augustina citovat i z jiného místa, kdy říká, že „pokora dokáže zbořit zdi pýchy“. Pokora je zde vlastně schopnost uznat, že potřebuji Spasitele. Mým úkolem, mou snahou má být přijetí pokory Ježíše Krista.

Nemocemi duše podle sv. Augustina jsou narcismus, individualismus, elitářství a neopelagianismus. Lékem pro duši je eucharistie („řekni jen slovo a má duše bude uzdravena“). Dokonce i Ježíš přijímá tento lék pokory, aby pozval další a dodal jim odvahy („stal se poslušným až na smrt“).

K blokům jsme vedli diskuse a sdílení, měli jsme společné ranní chvály, polední eucharistie a večerní nešpory. V neděli, na svatého Václava, jsme oslavili mši svatou ve velehradské bazilice.

V sobotním odpoledním volnu jsme si prohlédli skanzen Velké Moravy a jejich novou klenotnici, jejichž návštěvu vřele doporučuji.

Krásný víkend, plný duchovních zamyšlení, modliteb a sdílení se všem líbil, Pán nám rovněž dopřál skvělé počasí.

Martin Kotek

Modlitba Anděl Páně

Křesťané vždycky věděli, že okamžik zvěstování je vrcholným momentem celých dějin. Ve chvíli, kdy Maria vyslovuje „ano“, se Slovo stává tělem. Už po celá staletí si věřící připomínají tuto rozhodující událost modlitbou Anděl Páně. Tak se v mnoha kostelech udržuje zvyk svolávat k polední modlitbě zvoněním. Kdokoli se ji modlí, aktualizuje scénu Zvěstování s její třístupňovou strukturou lidského vztahu k Bohu: Boží pozvání, lidská odpověď a plod této odpovědi, jímž je Bůh v člověku jako konkrétní a hmatatelná skutečnost.

Papež Pavel VI. vybral ve své apoštolské adhortaci *Marialis cultus* (1974) z mnoha dějinami tradovaných modliteb ke cti Panny Marie pouze dvě: Anděl Páně a růženec.

Papež připomíná, že právě modlitba Anděl Páně si zachovala v plnosti svou aktuálnost. Je pravda, že si jen stěží dovedeme představit plnohodnotnější způsob posvěcení nejdůležitějších okamžiků dne: rána, poledne a večera, než právě pomodlit se tu prostou modlitbu.

(z knihy: *Maria v Bibli od Wilfrida Stinissena*)

Marie Hradecká

Dobrou chuť

Plněný jablečný koláč

Kombinace jablek, skořice a rozinek je naprosto neodolatelná, a proto Vám nabízím recept na plněný jablečný koláč.

Na těsto budeme potřebovat: 13,5 dkg hladké mouky, 7,5 dkg změkklého másla, 1,5 dkg cukru, 1 malé vejce, 1,5 lžíce vody a 1 lžici octa.

Na náplň budeme potřebovat: 1 kg jablek, 5 dkg cukru, 5 dkg másla, 0,5 lžičky skořice, rozinky, ořechy a 1 lžici rumu.

A ještě kulatou formu na pečení o průměru cca 24-26 cm, kterou jsme vymazali máslem. Já jsem použila větší a těsta bylo málo.

Nejdříve si připravíme náplň. Jablka oloupeme a nakrájíme na malé kostičky. Na másle a cukru je necháme mírně zkaramelizovat, přidáme rozinky a ořechy a rum a necháme vyvařit vzniklou tekutinu. Náplň nesmí být řídká. Můžeme přidat trochu pudinkového prášku, ale není to nutné, pokud jsme tekutinu dost odvařili.

Potom si zpracujeme těsto, necháme ho chvíli odpočinout v lednici.

Těsto rozdělíme na polovinu. První část vyválíme trochu větší, aby se daly udělat okraje ve formě, rozetřeme vychladlou náplň a přiklopíme rozválenou druhou částí, propícháme vidličkou a potřeme rozšlehaným vejcem.

Pečeme v troubě vyhřáté na 180° asi 30 minut.

Ještě teplé posypeme moučkovým cukrem a necháme vychladnout.

Dobrou chuť

Hanka

1. Sakrální architektura současnosti

Poutní kostel Notre Dame du Haut v Ronchamp ve Francii

Po dvaceti jednom pokračování augustiniánských staveb dospěl tento projekt do konce. Alespoň prozatím. Dnešním číslem Tolle lege se otevírá nová řada, jež se zaměří na nejzajímavější a nejkrásnější katolické kostely zhruba od konce druhé světové války po dnešek. Stejně jako způsob duchovního života či teologická reflexe hledaly během posledních dekád nové vyjádření a možnosti, které vezmou v úvahu překotné změny našeho lidského světa – stačí vzpomenout myslitele jako Teilhard de

Chardin, Romano Guardini nebo nověji Richard Rohr či Tomáš Halík – právě tak i architektura kostelů a dalších sakrálních staveb hledala podobu odpovídající současné době: jak má dnes vypadat kostel, jaké architektonické prostředky jsou k dispozici, aby se vyjádřila nebo dokonce zpřítomnila transcendence. Postupně tedy navštívíme kostely, které nejrůznějším způsobem přispěly k formování nové architektury a duchovního místa dneška.

První díl nemůže začít jinak, než patrně nejvlivnějším a nejznámějším moderním kostelem, který do velké míry určil cestu poválečné sakrální architektury. Jde o poutní kostel Panny Marie u východofrancouzského města Ronchamp. Jeho autorem je jistě nejdůležitější architekt dvacátého století, Le Corbusier. Le Corbusierovi se do projektu kostela nejprve nechtělo. Nechal se však přemluvit k návštěvě místa – vysoko položeného návrší s výhledy do krásné zvlněné krajiny – a to rozhodlo, začal skicovat velmi skulpturální tvar, který se skutečně v letech 1951-53 postavil.

Od parkoviště, posledního místa, kam se lze dostat vozem, se stoupá po klikaté pěšině, až se za další jednou zákrutou náhle objeví nevelký kostel, který na první spatření může připomenout spíše sochu. Skutečně, Le Corbusier dal dílu velmi skulpturální tvar. Může připomínat například houbu, „rozpláclou“ bábovičku z bláta, skalní útes nebo mnoho jiných věcí. Pokud však pohled chvilku setrvá, všimne si též tradičnějších prvků, kostel má věž (zvonici), portál s širokými dveřmi, mnoho oken, takže brzy příchozího přesvědčí, že jde skutečně o architektonické dílo.

Řekl jsem však, že si budu všimát především toho, jakými prostředky lze nějakému současnému dílu dodat na posvátnosti, vyjádřit přítomnost duchovní dimenze. Nejjednodušší cestou je pochopitelně umístit v ní oltář, kříž, svatostánek, ambon atd. To vše se pochopitelně ve zkoumané kapli nalézá. Prostředků je však více.

Když člověk vstoupí do interiéru kaple v Ronchamp, octne se rázem v jiném světě, v jakési umělé, lehce zešeřené jeskyni s mimořádně tlustými zdmi. Rychle si všimne i množství oken, která prolamují jižní stěnu a jsou barevně zasklená, propouští dovnitř množství barevně modulovaného světla, které dopadá právě tam, kde se rozkládají řady lavic. Účastníci bohoslužby jsou tedy „zaliti“ fantaskním barevným světlem, které dominantně ovlivňuje atmosféru vnitřku. Před nimi stojí oltář a nad ním v prosklené

„vitříně“ stojí socha Panny Marie, která je umístěna záměrně v šířce zdi tak, aby byla vidět z vnitřku i z venku kostela (ochranné sklo je z obou stran a jde tak o svého druhu „okno“, v němž je socha umístěna).

Aby překvapení nebylo málo, nachází se v kostele tři malé kaple určené důvěrnému užití. Nachází se v nich vždy jen malý jednoduchý oltář a jinak nic, jen holé oblé stěny s velmi hrubou omítkou. To proto, aby se na jednotlivých jejich hrbolech zachytávalo světlo přicházející svrchu, z okna, které je člověku zakryto. Tímto způsobem vzniká velmi účinný dojem transcendentní „návštěvy“ sestupující dolů k nám lidem.

Poslední zmínka musí patřit klenbě. Vnitřek kaple totiž kryje mohutná, velmi těžce vypadající betonová klenba, která se nezvedá vzhůru, jak jsme zvyklí z kostelů všech dob, ale naopak je vypuklá dolů, k lidem a jakoby tlačí nebo se tlačí k nám dolů. Tak jednoduché to však není, monumentální klenbu od zdí odděluje úzká štěrbina, kudy do vnitřku proniká proužek světla. To způsobuje, že klenba se zdá být oddělená od zbytku kostela a též od nás a našeho lidského světa – vznáší se vysoko nad naší hlavou. Kapli tak zakrývají těžká nebesa, která se prolamují dolů k nám, a přece jsou od nás symbolicky oddělena malou, ale významotvornou mezerou. Světlo hraje v této ambivalentní hře klíčovou úlohu. Sestupuje k nám, proměňuje vnitřní svět kostela, a přece způsobuje vjem nedostupnosti nebo přinejmenším nedisponovatelnosti duchovního světa. Vše, čeho bylo v tomto duchovním díle dosaženo, ovlivnilo bezpočet následujících kostelů a kaplí celého světa.

Jiří Tourek

„Kde jsou dva nebo tři shromáždění ve jménu mém...“

aneb Pouť na Velehrad 2025

Poslední den babího léta – na Moravě se zdržel o kousek déle než v Čechách. Z oblohy se na nás usmívalo teplé podzimní slunce, vyráželi jsme na pouť z Brna na Velehrad. Čtyři krásné dny – od 22. do 25. září – plné modlitby a směřování k Bohu za duchovního doprovodu otce Angela ležely před námi jako na dlani. Brno-Prácheň, Rašovice, Nemotice, Stupava a nakonec cíl naší pouti Velehrad – to byl náš fyzický program; zatímco myšlenky slavného autora duchovní literatury Henryho Neuwena na téma *Být a žít jako milovaní* vytvářely rámcem mentální.

Poutní sestava byla tentokrát opravdu komorní: šli jsme jen ve třech. O to hlubší mohlo být duchovní sdílení mezi námi. Ostatně, jak řekl Pán, „kde jsou dva nebo tři shromáždění ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich“ (Mt 18,20). Věřím, že tato věta platila o to více, že vnitřní motivace ze strany každého z nás byla doopravdy silná. Kromě pravidelných modliteb breviáře nás denně čekaly duchovní podněty pečlivě připravené otcem Angelem na základě textů Henryho Neuwena a také mše svaté slavené v kostelech, většinou za účasti místní křesťanské komunity.

Na cestě nás provázela mnohá krásná setkání. Mnohdy jsem si u nich vzpomněla na další důležitá Pánova slova: „Neboť jsem měl hlad, a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a dali jste mi napít; byl jsem na cestě, a ujali jste se mě.“ (Mt 25,35). Tentokrát jsme ovšem byli my v roli těchto potřebných, se kterými se Ježíš tak často ztotožňoval, kdežto těm, kteří se o ně postarají, sliboval nebeské království. Říkala jsem si tehdy, jak je důležité zakusit v životě obě tyto polohy a zažít závažnost Ježíšových slov „na vlastní kůži“. A pak jsem také nejednou smekala v duchu klobouk před lidmi, kteří se o nás po cestě tak neuvěřitelně

svědomitě až dojemně starali: to jsou Jeho učedníci, říkála jsem si, opravdoví křesťané. Pán Bůh jim zaplatí!

V následujících dnech nám počasí přálo stále méně: po prvním teplém slunném dni přišlo prudké ochlazení a v posledních dvou dnech se přidal také déšť. K vyčerpání z fyzických výkonů se tak přidala i únava z nevlídného podnebí. Naše odhodlání ale nepolevovalo, a tak jsme – i přes dočasné nepohodlí – cílevědomě směřovali k velehradské bazilice pravidelně posilňovaní rozhovory, modlitbami i chvílemi silentia. I náročné podmínky doprovázející pouť mohou totiž přinášet velký duchovní užitek: vytvářejí vhodné podmínky pro hluboké a uvědomělé prožití důležitých slov z modlitby Páně „Buď vůle tvá“. *Přijímám, Bože, z Tvých rukou vše, co mi dáváš, a důvěřuji Ti. Děkuji, že vždy kráčíš po mém boku a chráníš mě.*

Po dlouhé cestě se na obzoru najednou objevil Velehrad. Déšť přestal. Věděli jsme, že cíl naší pouti je blízko, a tak jsme se rázně vydali vpřed, vstříc Bohu ve svatostánku baziliky i vlastního srdce. Téhož večera vyvrcholila naše pouť mší svatou ve velehradském chrámě a závěrečnou večerí se sdílením v prostorách poutního domu Stojanov. Putování po cestách vnějších tak bylo u konce, ovšem putování po cestách vnitřních ve skutečnosti teprve začínalo... Milý otče Angelo, milá Štěpánko, ze srdce díky a těším se příště!

Kateřina Tourková

Podzimní vycházka a krása České země

Před 25 lety jsem se přestěhovala sem z Mexika, můj manžel před 35 lety přijel zase z Polska. Od té doby neuplyne týden, abychom si navzájem neřekli, jak nám dělá radost krása této země.

Na letošní podzimní vycházku (organizovanou Ivanem) jsme se vydali v sobotu 11. října do Všenor, asi 10 km jižně od Prahy. Celkem v naší patnáctičlenné skupině byla asi polovina Čechů. Zbytek tvořili lidé z různých španělsky mluvících zemí, konkrétně ze Španělska, Peru, Bolívie a Chile.

Tak jsme společně, mluvíce česky, španělsky a anglicky, pokračovali pěšky od vlakové zastávky Černošice-Mokropsy. Cestou jsme viděli kapličky, sochy a dřevěné kříže. Přešli jsme po železničním mostě přes Berounku a dostali jsme se do Všenor – kde jsme potkali Marka a navštívili krásný kostel, arboretum, hřbitov a gloriety s vyhlídkou. Pak jsme si dali chutný oběd v restauraci s bowlingem. Bez ohledu na to, odkud pocházíme, spojení vírou, jsme prožívali vděčnost za krásu této země – krásu díla našeho Pána.

Milena Caba a Jerzy Dziewiecki

Modlitba duše

Jen tato chvíle mezi námi,
jen toto ticho, toto sluníčko
a tato krásná radost, Pane.

Jsi tady, jsi teď —
tak blízko, tak laskavě.
Cítím dotek tvých paprsků,

něhu tvého pohledu.
Není nic — jen ty,
v nádechu a výdechu,
v tlukotu mého srdce.
Jen ty a můj dík —
za to, že jsi,
že jsme, Pane. Amén

Víš, že?...

* Naše farnost ve spolupráci s hnutím Křesťan a práce se pravidelně 2x ročně modlí **za pronásledované křesťany** - vždy o 6. velikonoční neděli, kterou vyhlásili za den modliteb pro všechny diecéze naší biskupové, a pak o 2. listopadové neděli, kdy se za pronásledované křesťany modlí i křesťané jiných vyznání po celém světě. V našem kostele se k nim připojíme v neděli 9. 11. při mši sv. Srdečně zveme.

* Během listopadu se **společně modlíme při mši sv. za naše zesnulé** bratry a sestry. U vchodu kostela bude k dispozici sešit, kde můžete napsat jejich jména. Při přimluvách se tato jména budou číst.

* **V neděli 16. 11. od 18:00** jste všichni srdečně zváni na koncert ke cti sv. Cecílie, který v rámci Festivalu duchovní hudby provede Svatotomášský sbor a orchestr pod vedením Pavla Vernerá. Tentokrát je hlavním bodem programu **Requiem** Františka Xavera Thuriho pro sbor, sóla a orchestr – je to nádherná duchovní hudba, kterou by bylo škoda si nechat ujít! Kromě toho zazní ještě několik kratších skladeb různých autorů. Všichni jste srdečně zváni!

* **V neděli 23. 11.** mši svatou na **Slavnost Krista Krále** v 9:30 rovněž doprovází Svatotomášský sbor.

* **První neděle adventní** letos připadá na neděli 30. listopadu. Na začátku mše sv. budou žehnány adventní věnce jak pro kostel, tak především pro domácnosti (přineste do kostela na mši sv. věnce!).

* V sakristii od 23. 11. už můžete koupit **augustiniánský stolní kalendář na rok 2026**.

* Každou neděli přede mší sv. se modlíme od 9:00 hod. **sv. růženec**. Můžete se předem domluvit, abychom se pomodlili za vaše intence.

* **Farní kancelář** bude otevřena vždy ve středu od 16:00 do 17:00 hodin.

* **Úklid kostela** vždy ve středu dopoledne. Přijďte nám pomoci, pokud máte čas!!

* Každého 22. v měsíci probíhá po mši sv. ve 12:15 a v 18:00 hodin **pobožnost ke sv. Řitě** v kostele, s požehnáním růží a s modlitbami za lidi v jakékoli nouzi. Všichni jste srdečně pozváni.

* Na vrátnici kláštera můžete dostat **Svatotomášské černé pivo**, vařené podle receptury, která se zachovala v klášteře od 17. století. Příspěvek za pivo bude použit na opravu varhan kostela sv. Tomáše.

© Římskokatolická farnost u sv. Tomáše, Josefská 8, 118 01 Praha 1, 2025

tel: 257 530 556, e-mail: osaprag@augustiniani.cz - www.farnostsvatehotomase.cz www.augustiniani.cz.

Bankovní spojení ČS a.s. 19 33 79 13 39/ 0800. Prosíme vás o příspěvky.